A woman in a vibrant blue sari with gold jewelry is the central figure. She is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a bright blue sky with soft, wispy clouds. The text is overlaid on the lower half of the image.

Peter V.
Brett

Válka
za bílého dne

TRIFID

Peter V. Brett

Válka za bílého dne

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Daylight War

Copyright © 2013 by Peter V. Brett

All rights reserved.

Translation © Mirka Polová, 2013

Cover © Larry Rostant, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-689-0

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Válka
za bílého dne

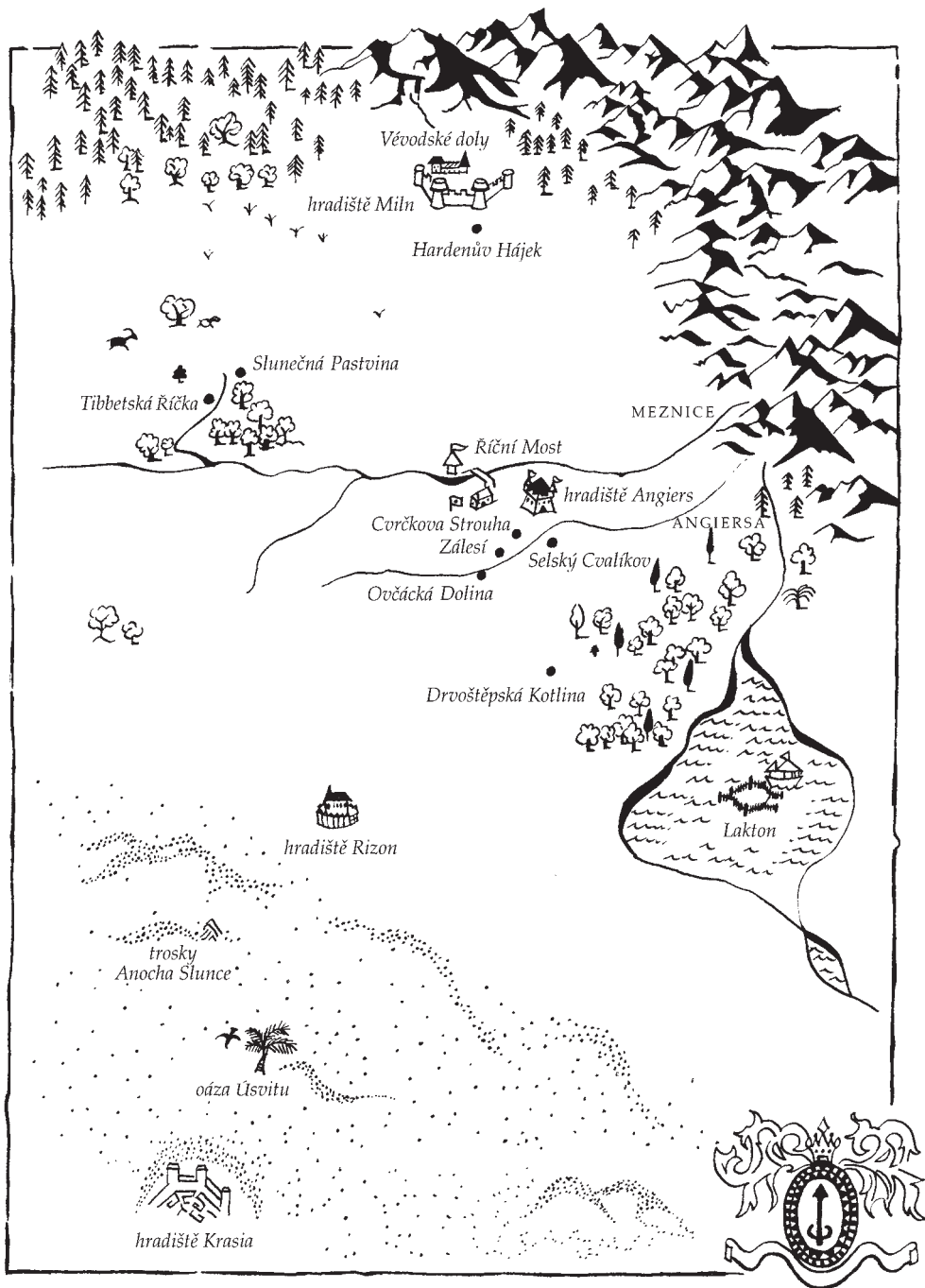

Peter V.
Brett

Válka
za bílého dne

TRITON

Praha / Kroměříž

Mapu dle Andrewa Ashtona překreslila Markéta Adamová.

*Mým rodičům Johnovi a Dolores,
kteří si pořád ještě v noci spolu čtou na kanapi.*

Poděkování

Jak jsem s přibývajícím věkem čím dál paranoidnější, nechával jsem si tuto knihu pro sebe víc než jakoukoli jinou v minulosti. Jen pár lidí mohlo nakouknout, jak práce postupuje, a jim jsem neskonale vděčný za jejich názory a připomínky. Ze všeho nejvíc děkuji svému agentovi Joshuovi stejně jako Myke, Lauren a Dani, svým nakladatelkám Tricii a Emmě, svým asistentkám Meg a Rebecce, redaktorce Lauře a zahraničním nakladatelům a překladatelům, kteří si dávají tu práci a neúnavně šíří mé příběhy do jiných částí světa. Zvláštní dík patří všem mým čtenářům, zejména těm, kteří si našli čas a spojili se se mnou. Vaše dopisy, kritiky, tweety, maily, on-line komentáře, fanouškovské debatní vstupy a podobně jsou pro mne tolik potřebným cepínem i jistícím lanem při zlézání hory Démonského cyklu. Dík, že ji zlézáte se mnou.

Prolog

Inevera

300 p. N.

Inevera a její bratr Soli seděli na sluníčku. Oba si mezi bosýma nohama přidržovali palmovou kostru, a zatímco ji prsty vyplétaly, nohy košíkem zručně otáčely. Den už hodně pokročil a v malém stánku zůstala jen skvrnka stínu. V něm seděla jejich matka Manva a pracovala na svém košíku. Pletli koš za košem a hromada tuhých datlovníkových listů uprostřed se postupně scvrkávala.

Ineverě bylo devět. Solimu bylo sice skoro dvakrát tolik, ale i tak byl na plnoprávného *dal'šarúma* poměrně mladý; ostatně jeho černý kaftan ještě svítil novotou. Vysloužil si ho ani ne před týdnem a teď u nich seděl na rohoži, aby si ho neušpinil od všudypřítomného prachu Velkého Bazaru. Kaftan si nahoře jen volně sepnul, takže pod ním byla vidět hladká, svalnatá hrud', lesklá potem.

Ovíval se vějířovým listem. „U Everamových koulí, v tom kaftanu je ale vedro. Kéž bych tak mohl zase běhat venku jen v bidu.“

„Můžeš jít sem do stínu, jestli chceš, *šarúme*,“ ozvala se Manva.

Soli si opovržlivě odfrkl a zavrtěl hlavou. „Tohle jsi čekala? Že se vrátím v černém a začnu tě sekýrovat jako...“ Manva se zachichotala. „Jen se ujišťuji, že jsi zůstal mým hodným chlapečkem.“

„Ale jen pro tebe a svou rozkošnou malou sestřičku,“ upozornil ji Soli, natáhl se k Ineverě a rozcuchal jí vlasy. Plácla ho po ruce, ale přitom se usmála. Kde byl Soli, tam bylo vždycky veselo. „Pro všechny ostatní jsem podlý jako písečný démon.“

„Pche,“ odfrkla si Manva a mávla nad tou představou rukou, ale Ineverě to stejně vrtalo hlavou. Pamatovala si, co udělal s těmi dvěma ma-

džábskými kluky, co ji škádli na Bazaru, když byli ještě malí; ten slabý nepřežil noc.

Inevera dodělala svůj košík a postavila ho na jednu z mnoha hromad. Rychle počítala. „Ještě tři a budeme mít zakázku damy Badena hotovou.“

„Třeba mě Kašív pozve na oslavu Dorůstání, až si ty košíky přijde vyzvednout,“ napadlo Soliho. Kašív, *kai'šarúm* damy Badena, byl Soliho *adžín'pal*, válečník, který k němu byl za jeho první noci v Labyrintu připoután provazem a bojoval po jeho boku. Říkalo se, že silnějšího pouta mezi dvěma muži není.

Manva si odfrkla. „Jestli tě pozve, tak po tobě bude dama Baden chtít, abys na oslavě roznášel svlečený a pomazaný olejem, a Dorůstání měsíce budeš oslavovat nabízením vlastní zadnice jeho chlípným starým patolízalům.“

Soli se rozchechtal. „Podle toho, co jsem slyšel, tak zrovna s těmi starými si člověk lámat hlavu nemusí. Většina z nich se jen kouká. To ti mladší nosí za pasem lahvičky s olejem.“

Povzdechl si. „Ale co, na posledním kopinickém večírku obsluhoval Gerraz, a ten říkal, že mu dama Baden dal dvě stě draki. To už stojí za bolavou prdel.“

„Jen ať tě neslyší táta,“ varovala ho Manva. Soli střelil očima po zatažených závěsech do přístěnku v zadní části stánku, kde spal otec.

„Dříve či později stejně zjistí, že jeho syn je *puš'ting*,“ poznamenal Soli. „Já se přece neožením s nějakou ubohou holkou jen proto, aby na to nepřišel.“

„A proč ne?“ nedala se Manva. „Mohla by s námi plést košíky. A bylo by tak strašně jí párkrát oplodnit a dát mi vnoučata?“

Soli protáhl obličej. „S tím si budeš muset počkat na Ineveru.“ Podíval se na ni. „Zítra je *Hannu Paš*, drahá sestro. Třeba ti *dama'ting* najde manžela!“

„Neodváděj řeč!“ pleskla ho Manva palmovým listem. „Klidně čelíš tomu, co je mezi zdmi Labyrintu, ale toho, co je mezi ženskými stehny, se bojíš?“

Soli se zašklebil. „V Labyrintu jsem alespoň mezi pořádnými, zpočetnými chlapy. A kdo ví? Třeba se zalíbím nějakému *puš'tingskému damovi*. Ti mocní jako Baden si berou své oblíbené *šarúmy* do své osobní stráže, která musí bojovat jen na Ubývání! Jen si představ, být v Labyrintu jen tři noci v měsíci!“

„I ty tři je moc,“ zamumlala Manva.

Inevera byla zmatená. „Copak není Labyrint posvátný? A není to čest?“

Manva jen cosi zamručela a vrátila se ke košíku. Soli na ni dlouho hleděl, ale v očích měl vzdálený pohled a rozmarný úsměv z jeho tváře odplynul.

„Labyrint, to je bohumilá smrt,“ řekl nakonec sestře. „Muž, který tam zemře, má nebesa jistá, jenže já ještě po setkání s Everamem nijak zvlášť netoužím.“

„Promiň,“ hlesla Inevera.

Soli se probral ze zadumání a úsměv se mu vmžiku vrátil. „Lepší je se o takové věci nestarat, sestřičko. Labyrint není tvoje břímě.“

„Tohle břímě nese každá Krasijka, synu,“ poznamenala Manva. „Ono nesejde na tom, jestli vedle vás bojujeme, nebo ne.“

A zrovna v tu chvíli se zpoza závěsů v zadním přístěnku ozvalo hekání a šramot. O chvíli později se vynořil Ineverin otec Kasád. Manva mu nestála ani za pohled, prostě ji těžkou botou vyšťouchl ze stínu, aby si to žádané místečko zabral pro sebe. Hodil si na zem pár polštářů, rozvalil se na ně a rovnou do sebe obrátil kalíšek couzi. Na ostrém denním světle zamžoural a hned si nalil další. Jeho pohled Ineveru jako vždy minul, jako by ani nebyla, oči spočinuly rovnou na jejím bratřovi.

„Soli! Okamžitě ten koš odlož! Teď jsi *šarúm*! Přece nemůžeš pracovat rukama jako nějaký *chaffit*!“

„Tati, my musíme rychle dodělat zakázku,“ namítl Soli. „Kašív...“

„Pche!“ zachrčel Kasád a zamítavě máchl rukou. „Co je mi po tom, co chce ten naolejovaný a navoněný *puš'ting*! Nech ten koš a zvedni se, než si někdo všimne, jak si špiníš úplně nový černý kaftan. Dost na tom, že musíme marnit den na tomhle špinavém bazaru.“

„On snad nemá ani poněti, odkud se berou peníze,“ ulevil si Soli potichu, aby ho Kasád neslyšel, ale plést nepřestal.

„Ani jídlo, co má na stole.“ Manva zvedla oči k nebesům a povzdechla si. „Raději ho poslechni.“

„Teď, když jsem *šarúmem*, tak si budu dělat to, co chci já. Co mi má on co říkat, že nemám plést palmové košíky, když mi to přináší klid?“ Při řeči pracoval dál, ale ruce se mu míhaly čím dál rychleji, prsty pletly jako blesk. Už se blížil ke konci a chtěl košík dodělat. Inevera na to užasle zírala. Soli uměl plést skoro tak rychle jako Manva.

„Je to tvůj otec,“ připomněla mu Manva, „a jestli ho neposlechněš, budeme toho litovat všichni.“

Obrátila se ke Kasádovi a líbezně pravila: „Stačí, když tu se Solim zůstanete, jen než *dama* vyhlásí soumrak, manželi.“

Kasád se kysele ušklíbl a hodil do sebe další kalíšek. „Čím jsem jen urazil Everama, že já, velký Kasád asu Kasád am'Damaj am'Kadži, který poslal nesčetně *alagai* do bezedných hlubin, se mám snížit k hlídání hromady košů?“ Otráveně máchl rukou nad vyrovnanými plody jejich práce. „Já už bych měl nastupovat na *alagai'sarak*, vzhůru k noční slávě!“

„Má na mysli pitku s ostatními *šarúmy*,“ zamumlal Soli k Ineverě. „Ty jednotky, které nastupují nejdřív, jdou do středu Labyrintu, kde je boj nejlítější. Čím déle se tu povaluje, tím víc klesá pravděpodobnost, že bude muset doopravdy čelit nějakému *alagai*, opilý couzi na velbloudí chcanky.“

Couzi. Inevera tu pálenku nenáviděla. Zkvašené obilí ochucené skořicí. Prodávalo se v malých hliněných lahvičkách a srkalo z ještě mrňavějších kalíšků. Jen z čichnutí k prázdné láhvi pálilo Ineveru v nose a motala se jí hlava. V tom zápachu nebylo po skořicové vůni ani stopy. Říkalo se, že ta chuť se vytríbí až po třech kalíšcích, jenže komu se dá věřit po třech kalíšcích couzi? Všichni přece vědí, že couzi probouzí touhu naparovat se a chvástat.

„Soli!“ zavrčel Kasád. „Nechej práci ženským a pojď se mnou popít! Připijeme si na smrt těch čtyř *alagai*, cos je včera v noci zabil!“

„Jeden by si myslel, že jsem zastal práci celé jednotky sám,“ zavrčel Soli. Prsty se mu míhaly ještě rychleji. „Já couzi nepiju, tati,“ zavolal. „Eveja to zakazuje.“

Kasád si jen odrfl a hodil do sebe další kalíšek. „Manvo! Udělej tomu svému *šarúmskému* synovi trochu čaje!“ Znovu naklonil láhev s couzi nad kalíšek, ale tentokrát vyteklo jen pár kapek. „A přines mi další couzi.“

„Everame, dej mi trpělivost,“ zamumlala Manva. „To byla poslední láhev, manželí,“ zavolala.

„Tak jdi koupit další,“ odsekl Kasád.

Inevera slyšela, jak matka skřípe zuby. „Půlka stanů na bazaru už je beztak zavřená, manželí, a my ty koše musíme dodělat dřív, než přijde Kašív.“

Kasád rozhořčeně zašermoval rukou. „Koho zajímá, jestli bude muset nějaký ničemný *pušting* čekat?“

Soli zasykl a Inevera si všimla, že má na ruce krvavou šmouhu. Řízl se o ostrý okraj palmového listu, ale zafal zuby a pletl dál.

„Odpusť, ctěný manželí, ale nákupčí damy Badena čekat nebude,“ rekla Manva a plést nepřestala. „Jestli ta zakázka nebude hotová, až Kašív

dorazí, tak půjde o dům dál a zase si koupí koše od Kriši. Bez téhle zakázky bychom neměli ani na válečné berně, natož na další couzi.“

„Cože?!“ zařval Kasád. „A co děláte s mými penězi? Nosím domů sto draki týdně!“

„Polovina z nich jde rovnou zpátky *damovi* jako válečné berně,“ sdělila mu Manva, „a dvacet dalších si vždycky bereš pro svoji kapsu. Zbytek jde na tvé couzi a kuskus, a to to ještě ani zdaleka nestačí, zejména když si každý sabat přivedeš domů púltucet žíznivých *šarúmů*. Couzi je drahé, můj milý. Když *dama* nachytá nějakého *chaffita* při prodeji couzi, usekne mu palec, takže oni si to riziko připočítávají k ceně.“

Kasád si odplivl. „*Chaffiti* by prodali i slunce, kdyby ho dokázali stáhnout z oblohy. A teď mi běž nějaké couzi koupit, ať se mi při čekání na toho polomuže trochu uleví.“

Soli dodělal košík, vstal a praštil s ním na vršek své hromady. „Já pro něho skočím, mami. Čabin nějaké mít bude, a ten nikdy nezavírá dřív, než se odpovídá soumrak.“

Manva stísněně přimhouřila oči, ale hlavu od koše nezvedla. I ona začala plést rychleji, ruce se jí jenjen kmitaly. „Nevidím ráda, že odcházíš, když máme venku rozloženou práci za celý měsíc.“

„Když je tu s vámi táta, nikdo nás neokrade,“ řekl Soli, ale pak se zadíval na otce snažícího se vylízat z láhve poslední kapku couzi a povzddechl si. „Budu zpátky tak rychle, že si ani nevšimneš, kdy jsem odešel.“

„Do práce, Inevero,“ vybídla ji stroze matka, když Soli odběhl. Inevera sklopila oči zpátky ke košíku, a teprve v tu chvíli si uvědomila, že na něj v posledních chvílích dočista zapomněla. Rychle se zase pustila do pletení.

Neměla odvahu dívat se na otce přímo, ale nemohla si pomoci a alespoň po očku ho sledovala. Zíral na Manvu, jak bosýma nohama otáčí košíkem. Černý hábit se jí při práci vyhrnul, objevily se nahé kotníčky a lýtka.

Kasád si promnul dlaní rozkrok. „Pojď sem, ženo, chci...“

„Já – teď – pracuju!“ Manva vytáhla z palmové hromady větev a rázně z ní olamovala vějířové listy, jen to lupalo.

Kasáda ta neochota očividně zaskočila. „Proč bys odmítala svého manžela, který ani ne za hodinu odchází do noci?“

„Protože si celé týdny lámu hřbet nad těmi koši,“ odsekla Manva. „Protože už je pozdě a celá ulička ztichla. A protože máme venku všechno zboží a není, kdo by ho hlídal, jen jeden nadřzený ochlasta!“

Kasád se posupně zachechtal. „Před kým ho asi tak mám hlídat?!“

„Jistě, před kým vlastně?“ ozvalo se a všichni se otočili. Kriša obešla pult a vstoupila do stánku.

Byla to mohutná žena. Ne tlustá – v Pouštním Kopí si takový přepych mohlo dopřát jen málo lidí – ale byla to pravá dcera svého otce válečníka; statná postava, rázný těžký krok, mozolnaté ruce. Jako všechny *daly'ting* včetně Manvy byla i ona od hlavy po paty v černém. Také košíkářka, v Kadžiho kmeni patřila k Manviným úhlavním soupečkám – sice nebyla tak zručná, ale o to byla ctižádostivější.

Za ní vešly do stanu další čtyři ženy v *dal'tingské* černé. Dvě byly její sestry-manželky, ty měly přes obličej černý závoj. Druhé dvě byly její neprovdané dcery, které obličej zahalený neměly, ale to případné manžele spíš odpuzovalo, než přitahovalo. Ani jedna nebyla nijak drobná a ve stánku se rozvinuly do rojnice jako šakalové pronásledující zajíce.

„Tak pozdě a ty ještě pracuješ,“ řekla Kriša. „Většina pavilonů už stáhla chlopně.“

Manva pokrčila rameny, ani nezvedla oči od pletení. „Vyvolávání zavírací hodiny ti času nepřidá.“

„Kašív chodívá vždycky večer před oslavou, kterou pořádá dama Baden na den Dorůstání, ne?“ zeptala se Kriša.

Manva ani nevzhlédla. „Tobě do mých zákazníků nic není, Krišo.“

„Ale je, když mi je ten tvůj *puš'tingský* syn odlákává k tobě,“ zasyčela Kriša výhrůžně. Její dcery přešly k Ineverě a oddělily ji od matky. Její sestry-manželky zamířily hlouběji do stánku směrem ke Kasádovi.

To už Manva vzhlédla. „Nikdo ti nic neodlákává, Krišo. Kašív ke mně sám přišel a říkal, že se tvé koše rozpadly, když je naplnil. Jestli jsi přišla o zakázky, vyčítej to svým košíkářkám, ne mně.“

Kriša přikývla a vzala košík, který Inevera právě přidala na hromadu. „Zato ty a tvoje dcera odvádíte vynikající práci,“ poznamenala a prstem přejela po košíku. Pak s ním praštila o zem a ještě na něj vši silou dupla.

„Co si to troufáš, ženská!“ zařval nevěřičně vyjevený Kasád. Vyskočil na nohy, či přesněji se pokusil postavit, ale místo toho se vratce kymácel. Alespoň se rychle rozhlédl po svém kopí a štítu, jenže ty měl vzadu v přístěnku.

A než se stačil vzpamatovat, Křišiny sestry-manželky se daly do pohybu. Z bohatě nabíraných rukávů se vynořily ruce třímající krátké rákosové hole obalené černou látkou. Jedna žena popadla Kasáda za ramena a obrátila ho tak, aby ho druhá mohla udeřit do břicha, a ještě ho pevně přidržela, aby měla jistotu, že schytá ránu naplno. Kasád zachrčel

bolestí, první rána mu vyrazila dech. Následoval kop rovnou do slabin a Kasád zavřískl.

Inevera zaječela a vyskočila na nohy, ale Křišiny dcery ji chytily a pevně držely. I Manva chtěla vstát, ale Křiša ji těžkým kopem do obličeje srazila zpátky na zem. Manva zoufale kvílela, ale už bylo pozdě a nikdo ji neslyšel.

Křiša se podívala na košík na zemi. Přežil její dupnutí a vrátil se do původního tvaru. Inevera se jízlivě pousmála, ale smích ji přešel, když na něj Křiša skočila. I tak na něj musela skočit třikrát, než se rozpadl.

Vzadu ve stánku Křišiny sestry-manželky ještě mlátily Kasáda. „Vříská jako ženská,“ rozesmála se jedna a znovu ho nakopla mezi nohy.

„A bojuje ještě hůř!“ zvolala druhá a pustila ho. Kasád se zhroutil na zem a lapal po dechu. Na tváři se mu mísila bolest a ponížení. Ženy ho nechaly být a šly rozkopat vyrovnané hromady a rozmlátit koše rákoskami.

Inevera se pokusila dívkám vykrotit, ale chytily ji ještě pevněji. „Klid, nebo ti zpřerážíme prsty a už si nezapleteš!“ Inevera se přestala vzpouzet, přimhouřila oči a maličko se napjala, že té bližší vši silou dupne na nárt, ale pak letmo zavadila pohledem o Manvu. Matka zavržela hlavou.

Kasád vykašlal krev a vzepřel se na loktech. „Děvky! Až se tohle dozví *damové*...!“

„*Damové?*“ vysmála se mu Křiša. „Ty za nimi půjdeš, Kasáde, synu Kasáda, a budeš jim vykládat, jak ses opil couzi a zbily tě ženské? Ty to neřekneš ani svému *adžínu'pal*, až tě bude dnes večer píchat!“

Kasád se namáhavě snažil vstát, ale jedna žena ho opět nakopla do břicha. Kasád se převalil na záda a už se nehýbal.

„Pche!“ zaječela žena. „Pochcal se jako mimino!“ Všechny se rozesmály.

„To je nápad!“ zvolala Křiša, šla k rozházeným košům a vykasala si hábit. „Proč se dřít v potu tváře a snažit se tu nekonečnou hromadu košů rozbít, když je můžeme zničit jinak?“ Přidřepla si, a zatímco si ulevovala, houpala se v bocích ze strany na stranu, aby potřísnila močí co nejvíce košů. Ostatní ženy se rozesmály a už si vyhrnovaly hábity, aby ji napodobily.

„Chudinko Manvo!“ pošklebovala se Křiša. „Dva muži v rodině a žádný pořádný chlap. Tvůj manžel je horší než *chaffit* a tvůj *puš'tingský* syn má tolik práce s cucáním ptáků, že tu ani není.“

„Ne tak docela.“ Inevera se obrátila právě v okamžiku, kdy se kolem zápěstí jedné dívky, která ji držela, sevřela Soliho mohutná dlaň. Odtrhl

ji od Inevery a zároveň jí ruku zkroutil tak, že dívka zavřískla bolestí. Pak jediným kopem smetl její sestru, až se rozplácla na zemi.

„Sklapni,“ vyjel Soli na vriskající dívku a odstrčil ji. „Ještě jednou sáhneš na moji sestru a já ti tu ruku nezkroutím, ale rovnou utrhnu.“

„To se teprve uvidí, ty *puš'tingu*,“ rozlítla se Kriša. Její setry-manželky si urovnaly roucha a už se s holemi v rukou hnaly na Soliho. Kriša švihla zápěstím a rázem měla v ruce taky jednu.

Inevera vyjekla, ale neozbrojený Soli jim šel beze strachu vstříc. První žena se na něj rozpřáhla, ale Soli byl rychlejší, odklonil ránu stranou a chytil ženu za ruku. Luplo to, žena s nářkem upadla na zem a její hůl zničehonic třímal Soli. Zaútočila na něj druhá, ale Soli vykryl její útok holí a praštil ji do obličeje. Pohyboval se plynule a zkušeně, jako by tančil. Inevera už to viděla, když se na Ubývání vracíval domů z *Hannu Paš* a cvičil *šarusahk*. Žena šla k zemi a Inevera si všimla, že si spustila závoj a vykašlala velký krvavý chrchel.

Když se na něj vrhla Kriša, Soli hůl odhodil, jednou rukou chytil tu její a na místě ji znehybnil. Druhou rukou ji chytil za límec, obrátil ji, přehnul přes hromadu košů a návdavkem jí ještě hrubě přirazil hlavu obličejem na koše. Pak hmátl po lemu jejího roucha a trhnutím jí ho vykasal až k pasu.

„Prosím,“ kvílela Kriša. „Se mnou si dělej, co chceš, ale ušetři panenství mých dcer!“

„Pche,“ odplivl si Soli znechuceně. „To bych radši šoustal velblouda než tebe!“

„Ach pojd', *puš'tingu*,“ zavrkala jízlivě a zavlnila na něj boky. „Mysli si, že jsem muž, a užij si s mým zadkem.“

Soli popadl Krišinu hůl a začal ji bít. Měl hluboký hlas, který se jasně nesl nad hlasitým pleskáním dřeva o holé tělo a jejím bolestným vytím. „Muž nemusí být zrovna *puš'ting*, aby odmítl strkat ptáka do hromady hnoje. A pokud jde o tvé dcery, tak neudělám nic, co by mohlo zpozdit jejich sňatek s nějakým nebohým *chaffitem*, aby si konečně zahalily ty svoje šeredné obličeje.“

Nakonec ji pustil, ale bít ji nepřestal. Ráznými šlehy hnal Krišu i ostatní ženy ze stánku ven. Krišiny dcery pomohly jejím sestrám-manželkám a už všech pět klopýtalo uličkou pryč.

Manva se zvedla a oklepala si prach. O Kasáda ani pohledem nezapadla, šla rovnou k Ineverě. „Jsi v pořádku?“ Inevera přikývla.

„Prohlédni zboží,“ nařídila jí Manva. „Moc dlouho tu nebyly. Mrkni, jestli se dá zachránit...“

„Pozdě,“ ozval se Soli a ukázal do uličky. Přicházeli k nim tři *šarúmové* v černých kaftanech bez rukávů a v černých ocelových kyrysech vykovaných tak, aby ještě zdůraznily už tak dokonale svalnatou hrud'. Kolem vyboulených bicepsů měli uvázané černé hedvábné šerpy, zápěstí jim obepínaly kožené chrániče pobité cvočky. Na zádech měli zavěšené zářivě zlaté štíty, v ruku ležérně třímali krátká kopí a pohybovali se lehkým krokem vlka na stopě.

Manva popadla džbánek s vodou a vychrstla ho na Kasáda. Ten zasténal a nadzvedl se.

„Padej dovnitř!“ zasykla Manva a kopla do něj, aby ho popohnala. Kasád brblal, ale podařilo se mu odplazit se do stanu a zmizet z očí.

„Jak vypadám?“ Soli se oprašoval, popotahoval si kaftan, vepředu si ho rozevřel o trochu víc.

Byla to směšně nesmyslná otázka. Žádný muž, kterého kdy viděla, nebyl ani zpolovice tak hezký jako její bratr. „Skvěle,“ zašeptala mu Inevera.

„Soli, můj milý *adžíne'pal!*“ zvolal Kašív. Bylo mu pětadvacet, byl to *kai'šarúm*, a z těch tří byl zdaleka nejhezčí; krátce zastřižené vousy navoněné olejem, pleť dokonale opálená sluncem. Kyrys mu zdobilo vycházející slunce damy Badena – nepochybně z pravého zlata – a uprostřed turbanu se skvěl obrovský tyrkys. „Doufal jsem, že tě tu najdu, až si večer přijdeme vyzvednout...“ došel tak blízko, že už viděl to boží dopuštění ve stánku, „... zakázku. Ach můj milý. Prošlo snad tvým stanem stádo velbloudů?“ Začichal. „A cestou chcali?“ Zvedl noční závoj z bílého hedvábí, který mu volně visel kolem krku, a přetáhl si ho přes nos. Jeho společníci udělali totéž.

„Měli jsme trochu... starosti,“ řekl Soli. „Je to moje chyba, na pár minut jsem si odskočil.“

„To je patálie.“ Kašív došel až k Solimu, Inevery si ani nevšiml. Vztyčil prst a přešel s ním Solimu po svalnaté hrudi, kde se rozstříklo trošku krve. Zamyšleně mnul krev mezi palcem a ukazovákem. „Ale zdá se, že ses vrátil právě včas, abys to tady srovnal.“

„Ono zmíněné stádo velbloudů se už těžko vrátí,“ souhlasil Soli.

„Jenže své dílo již vykonali,“ řekl smutně Kašív. „Budeme si zase muset koupit koše u Kriši.“

„Prosím,“ naléhal Soli a položil Kašívovi ruku na loket, „my tu zakázku potřebujeme. Všechno zboží zničené není. Co kdybychom ti prodali alespoň polovinu?“

Kašív shlédl na ruku na svém lokti a usmál se, ale nad rozházenými košíky zamítavě máchl rukou. „Pche! Jestli je pochcáný jeden, tak jsou

všechny. Svému pánovi tak poskvrněné zboží vzít nemůžu. Dej na ně slevu a prodej je *chaffitům*.”

Přitočil se k Solimu blíž a znovu mu položil ruku na hrud'. „Ale jestli potřebuješ peníze, třeba by sis je mohl vydělat zítra na sešlosti. Místo abys koše prodával, můžeš je nosit.“ Prsty zajely Solimu pod rozevřený kaftan a polaskaly rameno. „Domů se můžeš vrátit s trojnásobkem ceny za koše, jestli... budeš nosit dobře.“

Soli se usmál. „Koše jsou moje řemeslo, Kašive. Nikdo je nenoší lépe.“

Kašív se rozesmál. „Tak zítra. Ráno sem zaskočíme a vyzvedneme tě na tu sešlost.“

„Sejdeme se na cvičišti,“ navrhl Soli. Kašív přikývl a společně se svými druhy se zvolna vydal uličkou ke Křišinu stánku.

Manva pohládila Soliho po rameni. „Mrzí mě, žeš to musel slíbit, synku.“

Soli pokrčil rameny. „Jednou jsi dole, jednou nahoře. Mně jen vadí, že Křiša vyhrála.“

Manva si maličko nadzvedla závoj, aby si mohla odplivnout. „Křiša nic nevyhrála. Nemá žádné koše na prodej.“

„Jak to víš?“ užasl Soli.

Manva se uchichtla. „Před týdnem jsem jí do skladu nasadila šváby.“

Soli pomohl uvést stánek do pořádku, a když *damové* vyzpěvovali z minaretů Šarika Hory soumrak, už je doprovázel do malého vepřovicového domku, kde měli pronajaté světnice. Většinu košů zachránili, ale některé potřebovaly opravit. Manva si nesla na zádech velkou otep palmových listů.

„Budu muset běžet, abych stihl nástup,“ řekl Soli. Inevera a Manva ho vřele objaly a zlíbaly, a pak už se obrátil a utíkal do setmělého města.

Doma ve světnici odpečetily chráněné padací dveře a sestoupily na noc dolů do Podměstí.

Každá budova v Krasii měla pod zemí nejméně jedno patro s výcho- dem do chodby, která vedla do vlastního Podměstí – rozlehlé síť sklepení a jeskyní, které se táhly celé míle. Tam každou noc hledaly útočiště ženy, děti a *chaffité*, zatímco muži bojovali v *alagaišaraku*. Volnou cestu z Nieiných bezedných hlubin zahradily démonům velké kamenné kvádry, na nichž byly navíc vytesány mocné chrany na odpuzení těch, kteří by se snad dostali na povrch někudy jinudy.

Bylo to nedobytné útočiště, vybudované nejen jako úkryt pro veškeré městské obyvatelstvo, ale i jako město samo o sobě, kdyby snad došlo k té nemyslitelné pohromě a Pouštní Kopí by podlehlo *alagai*. Byly tam ložnice pro každou rodinu, školy, paláce, modlitebny a další.

Inevera a její matka měly v Podměstí jen malou kobku se slavníky, spížírnou a maličkou komůrkou s hlubokou jámou místo záchodu.

Manva rozžehla lampu, sedly si ke stolu a snědly studenou večeri. Když sklidily nádobí, rozložila si palmové listy a Inevera jí šla pomoci.

Manva zavrtěla hlavou. „Padej do postele. Zítra je tvůj velký den. Nechci, abys měla zarudlé oči a ospale mžourala, až se tě bude *dama'ting* vypyťávat.“

Inevera se dívala na dlouhý zástup dívek a matek před sebou. Všechny čekaly před *dama'tingským* pavilonem, až přijdou na řadu. Nevěsty Everamovy vydaly nařízení, že když *damové* v den jarní rovnodennosti odzpívají rozbřesk, všechny devítileté dívky mají nastoupit na *Hannu Paš*, aby se zjistilo, jakou životní dráhu jim Everam předurčil. *Hannu Paš* pro chlapce trvala i roky, ale dívkám často stačila jedna věštba od *damy'ting*.

Většina byla prostě uznána plodnými a dostala první šál přes vlasy, ale pár dívek odejde z pavilonu již zasnoubených nebo budou povolány k jinému životu. Jiné, převážně ty chudé a negramotné, se prostě odkoupí od otců, vycvičí v polštářovém tanci a pak budou poslány do velkého harému sloužit krasijským válečníkům jako *dživy'šarúm*. Jejich ctí bude rodit nové válečnický jako náhradu za ty, kteří padli v každonočním boji s démony v *alagai'šaraku*.

Toho rána nemohla Inevera rozčilením dospat. Vzrušeně si oblékala hnědé šaty a kartáčovala husté černé vlasy. Přirozeně se vlnily a leskly se jako hedvábí, ale dnes tomu bylo naposled, kdy je svět uvidí. Do pavilonu *damy'ting* vstoupí jako dívka, ale opustí ho jako mladá žena, jejíž vlasy už budou jen a jen pro budoucího manžela. Hnědé šaty jí svléknou a ven vyjde v řádné černi.

„Rovnodennost sice je, ale hlavně je měsíc v úplňku,“ poznamenala Manva. „To je alespoň dobré znamení.“

„Třeba si mne vezme do svého harému *damaji*,“ zadoufala Inevera. „Mohla bych žít v paláci a tobě by dali tolik, že už bys nikdy nemusela plést košíky.“